

“Nikoli ne nehaj vlagati v svoj zakon”

Emily Marcucci, ki je diplomirala na Harvardu, je poročena 15 let in ima 8 otrok, v tem intervjuju govori o izzivih in veselju ob vzgajanju velike družine.

25. Jul. 2015

Povej nam kaj o sebi in o svoji družini. Kaj počneš, kaj dela tvoj mož?

Moj mož, Michael Marcucci, je odvetnik in partner pri mednarodni

odvetniški firmi Jones Day v njihovi izpostavi v Bostonu. Jaz sem doma z najinimi 8 otroki: Madeline, 14 let, John, 11, Theresa, 9, Josephine, 8, Anthony, 6, James, 4, Thomas, 4, in Anne, 11 mesecev.

Kako sta takrat, ko sta bila še fant in dekle in sta se spoznavala, z Mikeom obravnavala družinsko vprašanje? Sta načrtovala, da bosta imela veliko otrok?

Mike in jaz sva se spoznala na Univerzi Harvard in sva hodila samo 6 mesecev, preden sva se zaročila. Mike me je zaprosil kmalu po svoji diplomi, jaz pa sem imela še eno leto študija. To, da sva tako malo časa hodila in da sva se zaročila tako zgodaj, naju je že nekako postavilo v edinstven položaj — še posebej na univerzi. V tem času sva se pogovarjala o obojestranski želji po veliki družini. Sama sem odraščala ob 10 bratih in sestrarah ter sem imela

rada ljubezen in bližino, ki sem je bila deležna od vsakega izmed njih. Tudi Mike je odraščal v tesno povezani družini — z njegovimi sestrami in starši so si zelo blizu. Tako sva bila pripravljena, da bova od prvega dne najinega zakona odprta za vse otroke, ki nama jih bo Bog poslal. Vendar nisva toliko načrtovala, da bova imela takšno število otrok — to je bil del božjega načrta in midva sva ga sprejela.

Koristno je bilo govoriti o družini in o najinem končnem zaupanju v Boga, preden sva se podala v zakon. Tako sva začela najino zakonsko življenje na isti valovni dolžini. V najinem primeru Bog ni dolgo čakal in naju je kmalu blagoslovil z otroki! Madeline se je rodila pred prvo obletnico najine poroke in z drugim otrokom sva bila noseča, ko je imela Madeline komaj 9 mesecev. Bila sva navdušena! Madeline nama je prinesla toliko veselja — komaj sva

čakala, da pride naslednji otrok. Toda najin sin Phillip je bil mrtvorojen pri 32 tednih. Bila sva čisto na tleh. Ob tej bolečini se je najin zakon okrepil. Nekoliko so se nama tudi odprle oči. Želela sva si velike družine, vendar sva se ob najini izgubi tudi zavedala, da je vsak otrok poseben božji dar in da nihče nima zagotovila o številu otrok, ki jih hoče imeti ali jih načrtuje. To so čudeži, ki jih daje Bog ob svojem času. Potem ko sva izgubila Phillipa, sva si z Mikeom še vedno želela velike družine, vendar sva začela razmišljati le o vsakem otroku posebej, tako kot so prihajali, in bila sva hvaležna za čudež, ki ga predstavlja vsak otrok. Razen takrat, ko nama je Bog poslal dvojčka; takrat sva morala razmišljati od dveh naenkrat!

Kako bi na podlagi svojih izkušenj opisala vlogo staršev?

Naloga staršev je, da vodijo svoje otroke k temu, da postanejo odgovorni odrasli ljudje. Starši so poklicani, da ljubijo vsakega otroka brezpogojno in pomagajo vsakemu otroku, da se v polnosti razvije. Kot starši je njihova vloga to, da otroke učijo, kaj je prav in kaj je narobe ter jim nazadnje pomagajo na njihovem popotovanju v nebesa.

Poleg tega morajo starši ljubiti in spoštovati svobodo svojih otrok. To ravnotežje med tem, da jih učijo, kaj je prav, in jim istočasno pustijo delati napake, jim daje prostor za rast v krepostih in možnost, da se nazadnje naučijo, kako biti srečen. Učenje kreposti, oz. dobrih navad, se najbolje opravi s pomočjo zgleda, zato je v bistvu tudi starševa odgovornost, da si prizadeva za svoje lastne človeške kreposti. Na ta način poskuša pokazati, da so "ljubezen dejanja, ne pa lepe besede", kot bi rekel sv. Jožefmarija. To in druga

navdihujoča gesla smo zapisali na tablo, ki v naši družini velja kot "tabela nalog" (slika spodaj).

8 otrok je več, kot jih imajo dandanes povprečni pari. Je težko biti mama tolikim otrokom? Kako organiziraš takšno gospodinjstvo?

Starševstvo je težko delo — pa če imaš enega ali 16 otrok!! Torej, da odgovorim na vprašanje — DA, zares je težko biti mama tolikih otrok, ampak meni je bolj všeč beseda "izziv". Morda prihaja do drugačnih izzivov pri vzgajanju velikega števila otrok v primerjavi z manj otroki, so pa tudi dodatne prednosti. Več otrok pomeni več ljudi, ki lahko pomagajo pri gospodinjskih delih.

Nekaj namigov za organiziranje velikih družin sem se naučila od drugih parov, pa tudi od mojih staršev, ki imajo 11 otrok. Prvič, duh služenja v družini je ključnega pomena zato, da vsakdo ve, da nosi

del skrbi za dom in za druge. Iz "tabele nalog" vsakdo ve, kaj se pričakuje od njega. V kuhinji imamo veliko belo tablo, na kateri je zapisan razpored za cel dan in kdo mora kaj opraviti. Pri tem se poskušamo zabavati, zakaj pa ne? Poleti otroci izmenično kuhajo enkrat na teden. Starejši otrok je v paru skupaj z enim izmed mlajših. Pa še navdušeni so! Jaz pa prav tako — saj to pomeni, da imam prost večer!

Vzgajanje katerega koli števila otrok je izziv tudi zato, ker so (tako kot mi vsi) nekako "v izgradnji", nekateri bolj, drugi manj. Ob naših otrocih se te občasno zlahka loti obup; ob več otrocih je še več priložnosti, da z malodušjem gledaš na to, kar so sedaj, v primerjavi s ciljem, za katerega jih vzgajaš. Zato je tako pomemben duh mrtvičenja in potrpežljivosti glede organizacije dóma. Z izjemo primera, ki ga poznamo iz produkcije "Moje pesmi,

moje sanje", je le malo velikih gospodinjev, ki ves čas delujejo z vojaško natančnostjo. Vedno je v pomoč, če ohraniš smisel za humor, celo ali pa morda še zlasti v posebej težkih trenutkih.

Še zadnji nasvet za vsako mamo — tega sem slišala od prijateljice. Rekla mi je, da se je naučila, kako lahko "premaga svoje otroke", v smislu, da zjutraj vstane prej kot vsi ostali, spije skodelico kave, si vzame čas za molitev in načrtuje svoj dan. Mislim, da ta zgodnjejutranji "obred" zares lahko vse postavi v pravo perspektivo. Včasih je težko vstati pred otroci, ampak dodatni trud je poplačan z boljšim potekom dneva.

Papež Frančišek nas prosi, naj prav zdaj veliko molimo za družino, pa tudi za zakon. Kaj je po tvojem mnenju največji izziv, s katerim se danes sooča družina?

Eden izmed največjih izzivov za današnje družine, vsaj v ZDA, je natrpan življenjski slog, ki pušča le malo časa za premišljevanje. Stalno tekamo od enega opravila do drugega, včasih tudi na račun družinske večerje — in takšna večerja, ko se skupaj usedemo, je prav poseben čas za družinske vezi. Spet je treba precej truda, da se uskladijo načrti vseh članov, ampak biti skupaj pri mizi nam daje priložnost, da uživamo v družbi drug ob drugem in da se naučimo nekaj olike. Včasih se pri večerji igramo igro z naslovom "Vzponi in padci". Igra poteka okrog mize in vsakdo deli z ostalimi dobre in slabe dogodke svojega dne. Tudi najmlajši člani družine lahko sodelujejo. Naša najmlajša, Anne, je tako srečna, ko se vsi skupaj usedemo za mizo. Njeno veselje je nalezljivo.

Kako pomagajte svojim otrokom sprejemati vero, kako jih učite

moliti, razvijati krščanske navade itd.?

Navade v zvezi z vero skušamo vključiti v naš vsakdan. Otroke učiva jutranje molitve, molitve pred jedjo in zvečer pred spanjem. Ker so vtkane v tkanino vsakega dne, so postale del širše katoliške kulture v naši družini. V nedeljo gremo skupaj k maši kot družina in se skušamo udeležiti mesečne evharistične adoracije v župniji. Kadar je mogoče, vzamem otroke s sabo tudi, ko grem k vsakodnevni maši. Skupaj praznujemo godove zavetnikov naših otrok. Spodbujamo jih tudi, da preberejo kaj o naših najljubših svetnikih. Med rojstnimi dnevi in godovi se zmeraj najde kak razlog za praznovanje! V adventu in postnem času imamo nekakšno tradicijo, da vsakemu otroku pomagamo, da svoje srce pripravi na to liturgično obdobje. Nazadnje pa je tu še seznam ljudi, za katere molimo kot družina

— npr. ko je bolan kak sorodnik, ali ko kdo pričakuje otroka. Vse te drobne molitve se seštejejo — in pogosto se izkažejo za dobre priložnosti za razlaganje vere otrokom. Naš cilj je, da bi bilo vse to naraven del našega dnevnega življenja, ne pa nekaj, kar se počne samo ob nedeljah, oz. je kako drugače ločeno od vseh ostalih aktivnosti.

Imaš kakšen nasvet za sveže poročene pare?

Ja! Novoporočencem bi svetovala, naj nikoli ne nehajo vlagati v to, da bi njihov zakon postal boljši in trdnejši z vsakim dnem, ... z vsakim letom, ki mine! Zakon zahteva popolno samopodarjanje, ampak včasih je potreben čas in energija — več časa in energije, kot si misliš —, da bi odkrili najboljši način, kako se lahko bolj velikodušno podariš sozakoncu. Ti načini se sčasoma, ko otroci

odraščajo, lahko spremenijo. To bi morala biti dnevna skrb, da najdeš način, kako samega sebe velikodušno razdaš sozakoncu.

Po kakšnih desetih letih zakona sva šla z Mikeom na tečaj z naslovom "Zakonska ljubezen". Na ta način sva spoznala še druge pare, ki so bili prav tako odločeni, da si zgradijo trden zakon. Eden izmed parov naju je naučil nečesa, kar ponazarja to, kar imam v mislih z "vsakodnevnim vlaganjem v zakon". To sta poimenovala s kratico "OZL" oz. odločitev za ljubezen do drugega vsakdan in v drobnih stvareh. Brez naše volje in razuma se ne zaljubimo. Za ljubezen do neke osebe se odločimo in to odločitev lahko obnavljamo vsak dan, tako da opravljamo majhna dejanja služenja tej osebi. Na primer, če je treba odnesti smeti, lahko mož naredi OZL, tako da odnese te smeti ven. Njegova žena bi lahko napravila OZL in

popravila pipo na tušu, namesto da to naroči možu. Pri tem je veliko smeha, če vse svoje dnevne OZL-je našteješ sozakoncu. Ali pa ga prijazno prosiš za kakšno uslugo, kot na primer: "Dragi, a lahko narediš en OZL in mi prineseš kozarec hladne vode?"

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nikoli-nehaj-vlagati-v-svoj-zakon/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nikoli-nehaj-vlagati-v-svoj-zakon/) (7. Avg.
2025)